

Geen cassatie in zaak over leningen als verplicht ondernemingsvermogen

Intrekking beroepschrift in cassatie van 26 maart 2020, nr. 2020-0000057954, n.a.v. Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 17 december 2019, nrs. 18/01210 en 01211, ECLI:NL:GHARL:2019:10947.

De onderhavige uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (het Hof) van 17 december 2019, nrs. 18/01210 en 01211, ECLI:NL:GHARL:2019:10947 is gepubliceerd op rechtspraak.nl.

Belanghebbende drijft een administratiekantoor en heeft in de jaren 2008 en 2010 leningen verstrekt aan zijn belangrijkste klant die destijds tijdelijke liquiditeitsproblemen leek te hebben.

Voor het Hof was in geschil of de leningen uit 2008 en 2010 (verplicht) ondernemingsvermogen vormen, en zo ja, of deze in 2012 ten laste van het resultaat van belanghebbendes onderneming afgewaardeerd konden worden.

Het Hof heeft met juistheid geoordeeld dat voor het antwoord op de vraag of een door een ondernemer verstrekte lening al dan niet tot diens ondernemingsvermogen gaat behoren, beslissend is of hij lening heeft verstrekt binnen het kader van de normale uitoefening van zijn onderneming (Hoge Raad 3 april 1985, nr. 22.864, ECLI:NL:HR:1985:AW8306). Een lening die niet ziet op de dagelijkse activiteiten van de onderneming en die niet is ontstaan vanwege een belegging van tijdelijk overtollige middelen, kan echter toch een (verplichte) ondernemingslening zijn. Dat is naar het oordeel van het Hof het geval indien een lening voor een zakelijk doel is verstrekt en er een nauw verband bestaat tussen de lening en de ondernemingsuitoefening, waardoor de lening dienstbaar is aan de normale uitoefening van de onderneming.

Dit oordeel getuigt naar mijn mening niet van een onjuiste rechtsopvatting (zie Hoge Raad 24 november 1993, nr. 29.279, ECLI:NL:HR:1993:ZC5517 en Hoge Raad 5 februari 2010, nr. 08/02949, ECLI:NL:HR:2010:BJ7943).

Vervolgens heeft het Hof aan de hand van de feiten en omstandigheden van het onderhavige geval (zie de onderdelen 4.7 en 4.8 van de uitspraak van het Hof) geoordeeld dat de leningen op grond van zakelijke motieven zijn verstrekt, dat ze in de hoedanigheid van belanghebbende als ondernemer zijn verstrekt, en dat de leningen uitsluitend dienstbaar zijn aan het uitoefenen van belanghebbendes onderneming. Er was geen persoonlijke gelieerdheid tussen belanghebbende en de klant, er was geen sprake van een privébelang en de geldverstrekking was naar het oordeel van het Hof ook niet speculatief. De leningen vormen daarom voor belanghebbende verplicht ondernemingsvermogen.

Er was een onafhankelijke derde die tegen dezelfde voorwaarden dezelfde

bedragen aan de klant heeft uitgeleend. Er is dus evenmin sprake van onzakelijke leningen, aldus het Hof, zodat de afwaardering op de leningen in 2012 op het resultaat uit de onderneming in mindering komt.

Ook wat betreft deze oordelen van feitelijke aard zie ik onvoldoende grond voor het instellen van beroep in cassatie.